

РЕШЕНИЕ

№ 497

гр. Благоевград, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети май през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Габриела Тричкова

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20221200500254 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Срещу Решение № 2002/08.06.2021г., постановено по гр.д. № 268/2018г. по описа на РС ГД,
е депозирана пред Окръжен съд Благоевград, въззивна жалба от адв. Ал.Г., служебен
защитник на Х.Л. Ш., ответник по първоинстанционното гр.д. № 268/2018г. по описа на РС
ГД.

Наведени са с въззивната жалба от служебния защитник на жалбоподателя, оплаквания за
неправилност на решението на РС ГД, както и за необоснованост на същото от събраните
доказателства. Твърди се, че първоинстанционният съд е изградил правните си изводи, без
да е съобразил обстоятелства от съществено значение за изхода на делото, поради което
неправилно е приложил и материалния закон. Поддържа се и допуснати от съда съществени
процесуални нарушения, свързани с непълен и некоректен анализ на събраните
доказателства, довели до неправилни фактически констатации на съда разглеждащ делото и
от там до погрешни правни изводи.

Въведено е с жалбата оплакване, че съдът е приел че са налице основанията за приложението
на чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ, без по делото да е доказано по безспорен начин, че са доказани от

обективна страна всички обстоятелства обуславящи извода за основателност на исковата претенция. Оспорва се с въззивната жалба наличието на валиден трудов договор, сключен между страните по гражданското дело- Председателят на ПК „Ед.“- с. Д. и Х.Л. Ш.. Представеният пред първоинстанционния съд Трудов договор № 003/27.04.2017г. е бил оспорен от ответника пред РС ГД и след като е установено че не е бил подписан от него, е бил признат от първоинстанционния съд за неистински- неавтентичен. Поддържа се с въззивната жалба, че липсата на писмен договор, не може да бъде заместена с други писмени документи, като за доказването на съществуването на валидно трудово правоотношение, недопустимо е да се кредитират извършените от страните изявления и конклюдентни действия, както и съществуването на косвени прояви- регистрация в ТД на НАП, допускането до възложената работа и др.

Основният довод на служебния защитник на жалбоподателя Х.Л. Ш. е че не е доказано съществуването на валидно трудово правоотношение между ПК „Ед.“- с. Д. и работника Х.Л. Ш., което не предполага качеството на работодател на въззиваемата кооперация, като същата не може да търси от жалбоподателя работник отговорност за вреди по реда на чл. 207 от КТ- уреждаща пълната имуществена отговорност на работника-отчетник. Отделно развити са съображения, че дори и да се приеме че останалите писмени доказателства- ведомости, длъжностни характеристики и др. могат да обусловят извода за наличието на валидно трудово правоотношение между страните, то не може да се установи и докаже по делото- от кога е започнало трудовото правоотношение и от който момент за Х.Л. Ш. за възникнали отчетнически функции, което е от съществена важност за установяване настъпването на вредите за работодателя под формата на липси.

С въззивната жалба се оспорват изводите на първоинстанционния съд и за настъпили липси за които именно ответника въззивник следва да отговаря. Така развити са съображения че по делото са приети като писмени доказателства- стокови разписки и опис на ДМА към дата 26.04.2017г., към момента на напускането на С.И.. Възражава се от жалбоподателя, чрез служебния му защитник, че по делото липсват доказателства, че Х.Л. Ш. е приел стоково материалните ценности/стоката в магазина/, в размера установен с ревизия за предишния работник. Поради това оспорват се изводите на съда, че въз основа на събраните по делото писмени доказателства следва да се приеме, че към момента на поемането на магазина от Х.Л. Ш., стоковите наличности в магазина са били в размер на 15 190.38лв., още повече че от писмените доказателства и представената декларация от 28.04.2017г. следва да се приеме, че въззиваемия е постъпил на работа именно от дена на нейното подписване. Налице са два дни- 26 и 27 април 2017г. през които не е ясно магазина работел ли е и стоките налични към момента на извършената ревизия към 26.04.2017г. дали са останали в магазина- дали през това време стоката не е продавана или пренасрочвана към други магазини на кооперацията. Развити са съображения от служебния защитник на жалбоподателя, че тъй като не е установено и доказано наличието стоки в размера на 15 190.38лв. към момента на започването на работа в магазина на Х.Л. Ш., то недоказано е и обстоятелството че установените липси са от периода след като въззиваемия е постъпил на работа, а не са

настъпили преди това.

Оспорва се с въззивната жалба годността на приетия като писмено доказателство- опис от ревизия от 26.04.2017г., като се възразява че същият не носи подписа нито на напускащия работник/МОЛ/- С.И., нито на приемащия стоката Х.Л. Ш., поради което така оспореното писмено доказателство не може да има доказателствена стойност относно твърдението за приемане на стоката от магазина от страна на въззиваемия Х.Л. Ш..

Поради изложените съображения поддържа се от служебният защитник на жалбоподателя- адв. Ал.Г., от чието име е депозираната въззивна жалба- че въз основа на събраните по делото доказателства от първоинстанционния съд, не се доказва наличието на валидно трудово правно отношение между Х.Л. Ш. и ПК „Ед.“- с. Д., не се доказва и настъпването на липсите в размера посочен по делото и периода през който въззиваемия вече е бил приел работата в магазина. Поддържа се, че не се установява кога са възникнали установените липси, като липсите са с неустановен произход, тъй като не се доказва че същите са настъпили по време на упражняването на трудовите функции на Х.Л. Ш..

С жалбата се иска от въззивния съд, да отмени изцяло обжалваното решение на РС ГД, като неправилно и необосновано, като съдът постанови ново решение, с което да отхвърли предявения иск от ищеца като недоказан и неоснователен.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

В предвидения по чл. 263 ал. 1 ГПК двуседмичен срок, по делото не е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл. 267 във вр. с чл. 262 ГПК намира въззивната жалба за допустима като подадена в срока за обжалване по чл. 259 ал.1 от ГПК, от легитимирана страна с правен интерес и насочена срещу валиден съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване и последващ съдебен контрол. Същата е редовна и отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание.

При устните състезания пред настоящата въззивна съдебна инстанция и с писмена защита, представена по делото в дадения от съда срок- пълномощникът на жалбоподателя адв. Г., моли съда да уважи въззивната жалба като основателна и да отмени обжалваното решение на РС ГД, като постанови друго с което да отхвърли предявения иск с правно основание чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ срещу въззивника Х.Л. Ш., като недоказан и неоснователен.

В писмено становище по делото- адв. Д.Ш., пълномощник на ПК „Ед.“- с. Д., оспорва подадената жалба на основанията изложени в нея и моли въззивния съд да потвърди обжалваното решение на РС ГД, като правилно и обосновано.

Претендират се и разноските пред настоящата съдебна инстанция, съобразно представения по делото списък по чл. 80 от ГПК.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства, като са допуснати и приети от съда СИЕ и съдебно техническа и графологична експертиза.

Пред въззивната съдебна инстанция не са допускани и събирани нови доказателства.

За да се произнесе в рамките на правомощията си на въззивна съдебна инстанция, съставът на ОС Благоевград като съобрази наведените доводи с жалбата и становищата на пълномощниците на страните по делото, съобрази следното:

РС ГД е сезиран с осъдител иск, предявен от ПК „Ед.“ с. Д., обл. Благоевград, чрез представителят му- Председателят Г.М., срещу Х.Л. Ш., ЕГН *****, от с. Д.Д. общ. Г., с който се иска от съда да бъде осъден ответника, в качеството му на отчетник- МОЛ на длъжността магазинер в смесен магазин в с. Д.Д., да заплати сумата от 8610.72 лева, представляваща нанесени вреди на ищцовата кооперация от липси от отчетническа дейност, ведно със законната лихва върху същата сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане. Претендира се също така заплащане на сумата от 344.44 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на установяване на вредите - 12.10.2017г., до предявяване на иска.

С исковата молба и в хода на производството пред първата съдебна инстанция, наведени са твърдения от ищцовата страна за наличието на трудово правоотношение между ПК „Ед.“- с. Д., в качеството на работодател и ответника Х.Л. Ш., в качеството му на отчетник, на който като МОЛ е възложено с длъжностната характеристика да събира, съхранява и отчита парични и материални ценности. Твърди се от ищеца, че по силата на Трудов договор № 003/27.04.2017г., ответникът се е намирал в трудово правоотношение с ищцовата кооперация, като е изпълнявал длъжността „магазинер“ в смесен магазин в с. Д.Д., за периода от 27.04.2017г. до 12.01.2018г., като трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 003 от 12.01.2018г. на работодателя.

Поддържа се чрез твърденията с ИМ, че на 12.10.2017г. е извършена проверка наличието на стоково- парични ценности, заведени на Х.Л. Ш., като на същата дата е съставен акт, при което е констатирана разлика между стойността на намерените при ревизията стоки и отчетените от ответника суми и признат брак, като е констатирана липса в размер на 9 868.91лв.

Исковата претенция е основана на доводи, че при извършената проверка на магазина, установена е „липса“ по смисъла на чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ, в претендирания размер от 9 868.91лв. Поддържа се от ищцовата страна, че ответникът Ш. не е изпълнил задълженията си при изпълнение на възложената му работа, да се грижи за повереното му имущество в качеството му на МОЛ, с грижата на добър стопанин- чл. 126 т. 8 от КТ, като не изпълнението на това задължение, съставлява и нарушение на трудовата дисциплина, тъй като е допуснато увреждане на имущество на работодателя- чл. 187 т. 9 от КТ.

Твърди се с ИМ, че в процеса на уреждане на взаимоотношенията във връзка с установените липси, ответникът Х.Л. Ш. е внесъл в касата на кооперацията сума от 1258.19лв., като остатъчния размер на причинената на кооперацията щета е 8610.72 лв. По-късно част от внесената сума е върната на ответника, поради което общото му задължение е в размер на 9068.91 лева. Въз основа на горното и с оглед длъжностното качество на ответника и функциите му възложени по опазване на имуществото което му е поверено, и при липсата на друга причина за констатираните несъответствия извън трудовите задължения на ответника,

ищцовата кооперация е предявила настоящия иск с който желае ответника да бъде осъден да заплати на кооперацията констатираната липса, както и законна лихва от датата на откриване на вредата.

В хода на делото, на основание чл. 214 ал. 1 от ГПК, съдът е допуснал изменение на иска, като размера на претенцията за главницата е увеличен от 8610.72 лева на 9068.91 лева, съобразно заключението на вещото лице по приетата СИЕ.

В срока по чл.131 от ГПК, ответникът ПК „Ед.“ - с. Д. е депозирала пред първоинстанционния съд- отговор на исковата молба, с който оспорва предявените иски като неоснователни. Възражава се от ответната страна, че Х.Л. Ш. не е подписвал представения по делото Трудов договор № 003/27.04.2017г., поради което между страните не е възникнало валидно трудово правоотношение, за действителността на което е необходимо наличието на сключен трудов договор в писмена форма/чл. 62 ал.1 от КТ/. Излагат се доводи, че липсата на надлежно подписан от страната трудов договор, не може да бъде заместен от други писмени документи или от конклюдентните действия на страните по договора. При така наведеното възражение, поддържа се от ответната страна, че липсата на валидно трудово правоотношение има за правна последица невъзможност за ищеца като работодател да ангажира имуществена отговорност на ответника по реда на чл.207 ал.1 от КТ, тъй като специалния ред предвиден в закона за репарирание на липси при изпълнение на трудовите задължения, изисква настъпването на такива в резултат на отчетническата дейност на отчетника именно през време на съществуването на валидно трудово правоотношение.

Оспорва с писмения отговор на ИМ също така и наличието на останалите предпоставки с които законът свързва уважаване на иска по чл. 207 ал.1 т.2 от КТ, в частност - настъпване на липса в резултат на дейността му като отчетник. Поддържа се от ответната страна, че недоказан е по делото и размера на настъпилите липси, както и обстоятелството че същите са настъпили именно при осъществяването на трудовите задължения от Х.Л. Ш., а не преди това. Оспорва се надлежното спазване на процедурата по извършване на проверката и инвентаризацията, на базата на които ищецът е констатирал наличието на липси.

По делото пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства. Допуснати са и изслушани от съда СИЕ и съдебно графологична експертиза. Вещите лица са разпитани в съдебно заседание, като заключенията и са приети от съда като пълни, достоверни и компетентно изготвени.

С обжалваното Решение № 2002/08.06.2021г., постановено по гр.д. № 268/2018г. по описа на РС ГД, съдът е уважил предявените иски с правно основание чл.207 ал.1 т.2 от КТ, във вр. с чл. 211 от КТ, както и субсидиарния иск с правно основание чл.86 от ЗЗД, като е осъдил Х. Л. Ш., с ЕГН *****, с адрес с. Д.Д., общ. Г. обл. Благоевград да заплати на ПК „Ед.“ с. Д., с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление с. Д., общ. Г., обл. Благоевград, представлявана от Г.В.М., сумата от 9068 /девет хиляди шестдесет и осем/ лева и 91 ст. , представляваща обезщетение за нанесени вреди на ищцовата кооперация от ответника, в

следствие установени липси при отчетническа дейност, както и сумата от 344 /триста четиридесет и четири/ лева и 44 ст., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от датата на установяване на вредите - 12.10.2017г. до предявяване на иска, ведно със законната лихва върху главницата от 9068.91лева, считано от датата на предявяване на иска - 08.03.2018г., до окончателното изплащане на сумата.

Признал е на основание чл.194 ал.3 във вр. с чл.193 от ГПК, за неистински - неавтентичен, представения по делото Трудов договор № 003 от 27.04.2017г., сключен между ПК „Ед.“, с. Д. и Х. Л. Ш., в частта му касаеща подписа в графата „работник /служител/“.

Присъдил е разноските за пред първата съдебна инстанция, в съответствие с изхода от делото.

Недоволен от съдебното решение е останал ответникът Х.Л. Ш., който чрез назначения му служебен защитник, е допизал въззивна жалба срещу Решение № 2002/08.06.2021г., постановено по гр.д. № 268/2018г. по описа на РС ГД, въз основа на която е образувано настоящото дело.

Въз основана на събраните пред първоинстанционния съд писмени доказателства и приетите съдебни експертизи, след самостоятелен анализ и оценка на събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, въззивният състав на съда въз основа на вътрешното си убеждение съгласно чл. 12 от ГПК, счита за установено от фактическа страна следното:

Установява се от писмените доказателства, събрани пред РС ГД, че въззивника Х. Л. Ш. е назначен на работа в ответната кооперация ПК „Ед.“ с. Д., по силата на Трудов договор № 003/27.04.2017г., за срок за изпитание и на осн. чл. 70 ал.1 от КТ и при пълно работно време, на длъжността „продавач в смесен магазин с. Д.Д.“ и в това му качество е бил МОЛ, като е отговарял за съхранението и отчитането на стоково-материалните ценности в същия магазин.

Сключеният в писмена форма Трудов договор № 003/27.04.2017г. е бил оспорен от ответната страна досежно неговата автентичност, като е оспорен подписа на Х.Л. Ш. поставен под договора в качеството му на работник. Видно от Протокол от 25.01.2019г. изготвен от експерта Г.М., заключението на експерта по допуснатата и приета от първоинстанционния съд съдебно графологична експертиза е, че подписа в графа „работник/служител“ под Трудов договор № 003/27.04.2017г., сключен с ПК „Ед.“ - с. Д., не е положен от въззивника Х.Л. Ш..

Посочената длъжност въззивникът Х.Л. Ш. е изпълнявал за периода от 27.04.2017г. до 12.01.2018г., като трудовото му правоотношение с кооперацията е прекратено със Заповед № 003 от същата дата/12.01.2018г./, на основание чл. 325 от КТ- по взаимно съгласие на страните.

По делото е приета като писмено доказателство длъжностна характеристика за длъжността „продавач в смесен магазин с. Д.Д.“, която е връчена на работника Х.Л. Ш. и е подписана от него и от представител на работодателя, на 25.05.2017г. Видне е, че с нея са били ясно

очертани трудовите задължения на работника изпълняващ длъжността „продавач в смесен магазин с. Д.Д.“, като видно е че на въззивника са възложени задължения на МОЛ- да приема доставена му стока за продажба в магазина, да следи за доставката на прясна и качествена стока, да носи отговорност за целия търговски обект. Тъй като е работил с парични средства и стока на кооперацията, то ясно е от длъжностната характеристика, че въззивника е поел задължения и да работи с парични средства и да се отчита за същите, при познаване и спазване на правилата за инвентаризация.

В тази връзка по делото е представено пред РС ГД и приета като писмено доказателство Декларация от 28.04.2018г., подписана от въззивника на същата дата, с която той е декларирал, че в качеството си на магазинер на смесен магазин в с. Д.Д., поема всички отговорности свързани с търговията в обекта, считано от 27.04.2017г. до издаването на обекта на друго МОЛ, чрез протоколи за приемане и издигане на инвентар и стоки, поверени му в обекта. С подписаната на 28.04.2017г. декларация, Х.Л. Ш. е поел задължения за съхраняване и опазване на всички материални ценности в обекта, на ценовата политика на предприятието. Поета е отговорността за нанесена щета на ПК „Ед.“- с. Д., да се носи отговорност пред съдебните органи. Деклараторът е поел задължението и за отчетността на обекта и за спазване на реда за отчитане, както и на отговорностите свързани с продажбите и зареждането на обекта със стока.

По делото е приет като писмено доказателство Опис от ревизия извършена на 26.04.2017г., съгласно който Х.Л. Ш. е приел от С.И., наличната стока на стойност 15 065.08лв. и наличните пари в размер на 125.30лв., но описа носи подпис и печат само на представителя на ПК „Ед.“- с. Д., но не и на лицата С.И. и Х.Л. Ш..

Установява се от събраните пред РС ГД доказателства, че на въззивника Х.Л. Ш., в качеството му на „продавач в смесен магазин с. Д.Д.“, във връзка с функциите му на материално-отговорно лице, на 12.10.2017г. е извършена проверка на стоково- материалните ценности, за което е съставен Акт № 4 от същата дата, за резултатите от проверката, подписан от счетоводителя на ПК „Ед.“- с. Д.- З.А.. Същата е извършена въз основа на Заповед № 5 от 12.10.2017г. на Председателя на ПК „Ед.“- с. Д., като е била назначена тричленна комисия и инвентаризацията е била извършена съобразно изискванията на ЗСч. Видно е от съставен акт за резултати от извършена проверка, че по счетоводни данни на ПК „Ед.“- с. Д., като МОЛ на въззивника Х.Л. Ш. са се водили стоки и ценности на обща стойност 26 934.90 лева, а при инвентаризацията са намерени стоки, отчетени суми и признат брак в размер общо на 17 065.99лева- от тях стоково- материални ценности в размер на 16 346.13лв., налични суми 644.40лв. и бракувани стоки на обща стойност 75.46лв. Установени са липси в размер общо на 9868.91лева. Проверката е извършена в присъствието на ответника Х.Ш.. Съставена е Счетоводна справка № 1/13.10.2017г., в която е осчетоводен Акт на ревизията на 12.10.2017г. Съставения акт за резултатите от извършената инвентаризация на 12.10.2017г. е подписан от въззивника без възражения.

Във връзка с резултатите от извършената ревизия, Х.Л. Ш. е представил писмени обяснения с вх. № 019/29.11.2017г., в които е посочил- „Парите ги похарчих за лични нужди“.

След приключване на проверката на ответника е указан срок да възстанови липсващата сума, в резултат на което същият е внесъл в касата на ищцовата кооперация на четири пъти сума от по 200лв. или общо 800лева, след приспадане на която общо дължимата неизплатена към момента сума е в размер на 9068.91 лева.

По делото пред първоинстанционния съд е допусната и приета съдебно-икономическа експертиза, като от заключението на експерта се установява, че на 26.04.2017г. в хранителния магазин с. Д.Д. е извършена инвентаризация на всички материални запаси, като причината за това е била напускането на предишния МОЛ на обекта- С.И..

Инвентаризацията е извършена съобразно Закона за счетоводството, като са съставени всички необходими документи. Същата е завършила с Акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности № 92/26.04.2017г. в който са записани остатъците по счетоводните записвания към 26.04.2017г., фактическите наличности на стоково-материалните ценности по инвентаризационните описи към същата дата и наличните суми при инвентаризацията. Установени са липси, които са записани в акта, съставена е счетоводна справка от 30.04.2017г., в която е осчетоводена разликата /липсата/ между счетоводната отчетност и наличността в хранителен магазин в с. Д.Д. към 26.04.2017г. Съставен е също така Опис от ревизията с дата 26.04.2017г., съгласно който ответника Х.Ш. е приел от С.И. налична стока на стойност 15 065.08лв. и налични пари в размер на 125.30лв. Същият е подписан само от представител на ПК „Ед.“- с. Д. и носи печата на кооперацията.

Установява се от заключението на експерта А.Д., въз основа на извършената от нея цялостна проверка на съставените счетоводни документи, че през периода от 27.04.2017г. до 12.10.2017г. въззивника Л. Ш. в качеството на МОЛ е получавал съответните стоки и стоково-материални ценности от склада на ПК „Ед.“, в с. Д., срещу издадени за това стокови сразписки, които са заведени в счетоводството на кооперацията. Два пъти в месеца са съставяни обобщени отчети за стокооборота в хранителен магазин с. Д.Д. с приложения към тях стокови разписки, отчети за паричните средства и отчети за ваучери.

В рамките на периода от 27.04.2017г. до 12.10.2017г. въззивника Х. е изготвял и представял стоково-парични отчети за извършените продажби в магазина, като за целия период е представил общо 71 отчета.

Експерта потвърждава в писменото си заключение, че инвентаризацията извършена в обекта на 12.10.2017г. е приключила с Акт за резултатите от проверката на стоково-материалните ценности № 4/12.10.2017г., в който са посочени наличните стоково-материални ценности и налични пари, по счетоводните записвания към 12.10.2017г. на обща стойност 26934.90лв., фактическите наличности на стоково-материалните ценности по инвентаризационните описи към същата дата на обща стойност 16 346.13 лв., наличните суми при инвентаризацията в размер на 644.40лв. и бракуваните стоки на обща стойност 75.46лв. След извършеното сравняване от счетоводителя и ответника Х.Ш. на стоково-материалните ценности по счетоводните записвания и фактическите намерените наличности, са установени липси в размер на 9868.91 лева, които за посочени в акта, за което и съставена и

съответната счетоводна справка №1/13.10.2017 г., в която е осчетоводен акта от ревизията от 12.10.2017г.

При разпита пред първоинстанционния съд, експерта А.Д. поддържа изцяло писменото си заключение, като изказва становище че извършването на ревизиите е станало съобразно изискването на на ЗСч и при спазване на правилата за това, а счетоводството на ПК „Ед.“- с. Д. е водено редовно и изрядно.

Установява се по безспорен начин по делото, а това не се оспорва и от отвтната страна по делото, че след извършената ревизия въззивника Х.Ш. е внесъл в касата на кооперацията 4 суми от по 200.00 лв., за всяка от които е съставен приходен касов ордер, като общо внесените суми по начета са в размер на 800.00лв.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд навежда следните правни доводи:

Обжалваното решение на РС ГД е валидно постановено, от надлежен съдебен състав, в пределите на правораздавателната му власт и изготвено в изискуемата се от закона писмена форма, като е подписано от състава на съда, дал ход на устните състезания по делото пред първата съдебна инстанция.

Решението на първоинстанционния иск е допустимо- производството е образувано по редовна искова молба, въз основа на надлежно упражнено право на иск, от легитимна страна и с правен интерес от исканата съдебна защита и въз основа на наведените фактически твърдения и заявенното правно основание с исковата молба- чл. 207 ал. 1 т. 2 от КТ, във вр. с чл. 211 от КТ и чл. 86 от ЗЗД, насочен срещу надлежно пасивно легитимирана страна-ответника работник, имащ качеството на МОЛ и на отчетник във връзка с възложените му задължения по трудов договор. Не се констатира нередовности във връзка с активната и пасивна легитимация по предявения иск, доколкото страните са тези, обвързани от съществуващата облигационна връзка по повод сключен трудов договор.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част. По останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

Основното оплакване с въззивната жалба от служебния защитник на въззивника- адв. Г., е за липсата на доказано валидно съществуващо трудово правоотношение между страните по делото, поради липсата на подписан от Х.Л. Ш. писмен трудов договор. Установява се от заключението на експерта по допуснатата и изслушана от първоинстанционния съд съдебно графологична експертиза, че подписа срещу „работник“ под приетия като писмено доказателство Трудов договор № 003/27.04.2017г., не е изпълнен от Х.Л. Ш.. Това дава основание да се поддържа от въззивната страна, че не е доказано по делото съвпадането на насрещните волеизявление на страните за сключване на трудов договор, с конкретни параметри и задължения за страните, в изискуемата съгласно чл. 62 ал.1 от КТ писмена форма за действителност. Оплакването с жалбата е основано и на установена съдебна практика, че липсата на трудов договор, сключен в писмена форма между страните,

съдържащ конкретните договорки за съществените параметри на трудовото правоотношение, този недостатък не може да бъде saniран чрез други писмени доказателства по делото, нито с конкретни конклюдентни действия на страните.

Безспорно съгласно рапоредбата на чл. 62 ал. 1 от КТ, писменият договор задължително се сключва в писмена форма, която е приета от съдебната практика ката задължителна за действителността на възникналото трудово правоотношение. Така в съответствие с установеното, с Решение № 21 от 23.02.2012г. по гр.д. № 595/2011г. на III г.о. на ВКС, по реда на чл. 290 от ГПК е прието, че съгласно чл. 62 ал. 1 КТ съвпадащите насрещни волеизявления на договарящите следва да се материализират в писмена форма. И без това да е изрично записано няма съмнение, че писмената форма е необходима за действителността му и те са съставна част от съдържанието на трудовия договор. Договорът може да се състави и подпише с един общ акт, но насрещните волеизявления могат да се материализират и поотделно. Ако те се съдържат в два отделни акта, необходимо е всеки от тях да е достигнал до знанието на другата страна- чл. 14 ал. 1 ЗЗД.

Въведената от закона писмена форма за действителност на трудовия договор изключва възможността страните да изразят волята си по друг начин, напр. с конклюдентни действия. В този смисъл за съществуването му са без значение косвените прояви, в случая свързани с изпълнението на договора - регистрацията в ТД на НАП, допускането до възложената работа и др. /Решение № 1393/11.07.1994г. по гр.д. № 1393/93г. на III г.о./. При липсата на форма за действителност на трудовия договор е мислима конверсията му или съществуването на друг вид неформален договор /Решение по чл. 290 ГПК- № 907/2.05.2011г. по гр. д. № 3752/2008г. на I г.о./. Недействителността на трудовия договор не се обявява, ако недостатъкът на трудовия договор отпадне или бъде отстранен.

Работодателят не може да се позове на недостатък на трудовия договор, който може да се отстрани - чл. 74 ал. 6 КТ. С Решение № 1214/1995г. на III г.о. ВКС е прието, че неподписването на трудовия договор от една от страните не води до неговата недействителност, тъй като този порок може да се отстрани по всяко време.

В настоящия случай установено е по несъмнен начин по делото, че представеният Трудов договор № 003/27.04.2017г., не е подписан от работника Х.Л. Ш.. Следва да се съобрази от въззивният състав на съда, че ключването на трудовия договор се предхожда от преддоговорни отношения, които имат за цел да се постигне пълно съгласие между страните както в частта за необходимото му минимално съдържание - място, характер на работата и трудово възнаграждение, така и относно всички допълнителни и факултативни елементи, които са поставени на разглеждане с оглед спецификата на конкретното трудово правоотношение. Преди подписването на трудовия договор, възникването на трудовото правоотношение се предшества от изготвянето и представянето на други документи, необходими за валидирането му - чл. 62 ал. 6 КТ и Наредба № 4 от 11.05.1993г., каквото се явява и длъжностната характеристика на въззивника, приета като писмено доказателство по делото/макар и подписана по- късно от Х.Л. Ш./. В нея задължително се съдържа волеизявление на работника или служителя за сключване на трудовия договор в

необходимата и изискуема от закона писмена форма. При изяснената вече възможност съпадащата воля на страните да се съдържа и в други писмени актове, съдът следва да приеме че само екземпляра от неподписания трудовия договор не може да обоснове неговата недействителност при наличието на други документи подписани от работника, които установяват неговото безспорно съществуване. Такива се явяват в случая не само длъжностната характеристика на въззивника, но и подписаната от Х.Л. Ш. декларация от 28.04.2017г., в която същият изрично заявява, че поема всички отговорности свързани с търговската дейност на смесения магазин в с. Д.Д., считано от 27.04.2017г., до издаването на обекта на друго МОЛ, че се задължава да съхранява и опазва всички материални ценности в обекта. Така представените по делото писмени документи, носещи подписа на въззивника, сочат категорично на ясно договорени между страните основни параметри на договора, както и че въззивника при заемане на длъжността „продавач в смесен магазин с. Д.Д.“, изрично е поел задълженията да приема, да съхранява и да отчита материалните ценности – стоки в магазина и паричните суми, получени при продажбата на тези стоки, т.е. несъмнено същият е бил наясно че при изпълнение на служебните му задължения на продавач магазинер, същият ще има качеството на МОЛ.

Поради изложеното въззивният състав на ОС Благоевград намира, че макар представения по делото трудов договор да не е подписан от работника, поради което да е опоречена установената от закона задължителна писмена форма съгласно чл. 62 ал.1 от КТ, по делото са представени писмени документи, подписани от въззивника, обективиращи основните елементи на отправено към Х.Л. Ш. предложение от работодателя- ПК „Ед.“- с. Д., за сключването на трудов договор, при ясното съзнаване от негова страна, че трудовите му задължения ще бъдат свързани с получаване, съхраняване и отчитане на материални ценности и парични суми и че същият ще има качеството на МОЛ. В тяхната съвкупност притетие писмени документи при разглеждането на делото пред РС ГД, според въззивния състав на съда да достатъчни, за да обосноват извода, че насрещните волеизявления са се материализирали поотделно, но са стигнали до знанието на насрещната страна. В такъв смисъл представените писмени доказателства, косвено свидетелстващи за наличието на трудов договор между страните, обуславят извода за съществуването на трудово правоотношение, при уговорени между страните съществени конкретни параметри на трудовия договор. Ето защо неоснователно е твърдението с въззивната жалба, поддържано от въззивника и пред първата съдебна инстанция- за липсата на валидно възникнало и съществуващо между страните трудово правоотношение, което изначало да изключва ангажирането на отговорността на Х.Л. Ш. за липси по смисъла на чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ. /Решение № 21 от 23.02.2012г. на ВКС по гр.д. № 595/2011г., III г.о., ГК/

Съгласно разпоредбата на чл. 207 ал. 1 т. 2 от КТ, работник или служител, на когото е възложено като трудово задължение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности, отговаря спрямо работодателя за вреди от липси в пълен размер, заедно със законните лихви от деня на причиняване на щетата или от деня на откриване на липсата. Според възприетото в правната теория и в константната съдебна практика

становище, липсата представлява *щета с неустановен произход*-състояние на неотчетност на парични и/или материални ценности в предприятието на работодателя, при което е невъзможно да се установи със сигурност причината за недостиг на липсващите ценности и се презумира, че тя се дължи на поведение на отчетника, комуто са поверени ценностите /в този см. "Коментар на Кодекса на труда", изд. 2007 г. на Издателство "Сиби", Авторски колектив/.

При констатиране на липса в предприятието на работодателя и предявяване на иск по чл. 207 ал. 1 т. 2 от КТ за възстановяване на стойността ѝ, доказателствената тежест за установяване на факта, че не е причинена вреда от липси или че причиняването на липсата не е виновно, се носи от работника или служителя, който е имал качеството "отчетник" по см. на чл. 207 ал.1 от КТ към момента на възникване на липсата.

За да носи пълна имуществена отговорност работникът или служителят за причинени от него вреди вследствие на неотчетност (поради настъпили липси) следва в обективната действителност да са се проявили следните материални предпоставки(юридически факти):

1. работникът или служителят да осъществява отчетнически функции, т. е. той да е поел задължение по трудово правоотношение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности- т. нар. пряк отчетник; 2. противоправно неизпълнение на тези трудови задължения, изразяващо се в несъответствие между дължимото и фактическото поведение на отчетника; 3. причиняване на вредоносен резултат- липса, недостиг, неотчетност на поверените му материални ценности, като тези имуществени вреди да са с неустановен произход; 4. причинно-следствена връзка между противоправното неизпълнение на отчетническите функции и настъпилите липси и 5. виновно поведение на отчетника, като съгласно чл. 45 ал. 2 от ЗЗД вината се предполага до доказване на противното.

В настоящия случай установи се по безспорен и несъмнен начин, че при извършена инвентаризационна проверка на обекта, в който въззивника е работел като продавач- смесен магазин в с. Д.Д., на 12.10.2017г., установени се липси- недостиг на материални ценности- стоки за магазина, които са били предадени на въззивника, но не е установена тяхната наличност, нито наличието на паричната им равностойност в касата на магазина. Макар да не е установена точната причина за установените липси, в дадените от въззивника обяснения, той е признал че е изразходвал паричните средства, получени от продажбата на стока в магазина за лични нужди. За ангажирането на отчетническата отговорност на работника за установените липси, не е необходимо да се установи и докаже каква е причината за тяхното настъпване, достатъчно е да се установи че същите са настъпили в причинно- следствена връзка с противоправното поведение на отчетника/МОЛ/, т.е. в резултат на несъответствието между дължимото задължение на същия- да съхранява предадените му материални ценности- стоки, за продажба в магазина в който работи, както и да пази и отчита точно сумите, получени от тяхната продажба. Поради несъответствието между дължимото фактическо поведение на въззивника, работник по трудово правоотношение в магазина на неговия работодател- ПК „Ед.“- с. Д., към момента на

съществуващото валидно трудово правоотношение, установени са щети с неустановен произход- несъответствие между стойността на получените от Х.Л. Ш. материални ценности- стоки за магазина, и стойността на наличните парични средства и непродадени стоки, към момента на извършената ревизия, които липса са в размер на 9068.91 лева, след частичното им възстановяване от въззивника по делото.

Въззивният съд намира за доказано че установените липси към 12.10.2017г. в обекта в който въззивника е бил магазинер, в качеството му на МОЛ, са в пряка причинно следствена връзка с неизпълнение на задълженията на Х.Л. Ш. и дължимото му поведение за спазване на правилата за приемане, съхраняване и отчитане на стоково- парични ценности, съобразно установените в тази насока правни норми.

Неоснователни са според въззивния съд доводите, изведени с въззивната жалба, че не е установено по делото при пълно и главно доказване, че тези липси са настъпили през време на изпълнение на трудовите задължения на Х.Л. Ш., а не преди това, поради неспазване на правилата на предаване на материалните ценности- стоки и наличните парични суми между предишния продавач в магазина- С.И. и въззивника Х.Л. Ш.. Наистина- по делото липсва двустранно подписан протокол за предаване на наличните стоки в магазина от напускащия работа продавач- С.И. и постъпващия на същата работа продавач- въззивника Х.Л. Ш.. Въззивният състав на ОС Благоевград обаче намира, че по делото са събрани убедителни доказателства, които в своята съвкупност водят на извода, че установените липси в размер на 9068.91 лева, не са настъпили в периода преди приемането на материалните ценности- стоки от въззивника Х.Л. Ш..

Установява се от събраните писмени доказателства и от заключението на експерта по приетата СИЕ, че инвентаризация на стоките в магазина е била извършена въз основа на заповед на Председателят на ПК „Ед.“- с. Д. на 26.04.2017г., като причината за същата е била напускането от работа на магазинера С.И.. Според експерта разпитан по делото, инвентаризацията е извършена при спазване на правилата на ЗСч, като са попълнени всички изискуеми от закона документи. Същата е завършила с Акт за резултатите от проверката на стоково- материалните ценности № 2/26.04.2017г., който акт е бил подписан от извършилия проверка и върху който е поставен печат на кооперацията. Съствен е и опис от ревизията с дата 26.04.2017г., според който наличността в магазина е била на стойност 15 065.08лв. и налични пари в размер на 125.30лв. Макар описът на наличните стоково- материални ценности също да носи само подпис и печат на представителя на ПК „Ед.“- с. Д., като същият не е подписан нито от предаващата С.И., нито от приемащия Х.Л. Ш., то пред първоинстанционният съд е приета като писмено доказателство Декларация от 28.04.2017г., подписана от въззивника Ш., в която същият декларира че приема всички отговорности във връзка с обекта на търговия в с. Д.Д., считано от 27.04.2017г., с което самият въззивник в качеството му на МОЛ е поел риска за приетата стока и парична стойност в магазина, считано от 27.04.2017г. Същите към този момент са установени по несъзнан начин от извършената ревизия, завършила с Акт за резултатите от проверката на стоково- материалните ценности № 2/26.04.2017г., извършена от Комисия, изрично назначена от

Председателят на ПК „Ед.“- с. Д., като тази стойност към момента на приемането е била налична стока в магазина на стойност 15 065.08лв. и налични пари в размер на 125.30лв. В този смисъл съдът счита за неоснователно възражението, наведено с въззивната жалба, че установените липси при последващата ревизия на 12.10.2017г. е установила липси, които са могли да настъпят преди сключването на трудовия договор на въззивника с ПК „Ед.“- с. Д., както и преди Х.Л. Ш. да приеме изрично с писмената си декларация, наличните материални ценности- стоки и пари, установени от извършената инвентаризация.

Неоснователни са според съда и доводите наведени с въззивната жалба, че не може да бъде ангажирана отговорността на Х.Л. Ш., за липси по смисъла на чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ, тъй като не се установява по безспорен начин техния размер и произход. Събраните доказателства пред първоинстанционния съд и заключението на експерта по приетата СИЕ, убедително подкрепят изводите на съда, че е установен точния размер на липсите, като се установява по несъмнен начин чрез пълно и главно доказване, като се установява че същите са настъпили през периода от 27.04.2017г. до 12.10.2017г., през време на трудовото правоотношение между страните по делото и по времето, през което именно въззивника Х.Л. Ш. е бил МОЛ, ангажирано със задълженията за точно изпълнение на задълженията по приемането, съхраняването и отчитането на стоково- паричните ценности, свързани с търговската дейност на магазина в с. Д.. Изводите на съда се подкрепят от заключението на експерта по приетата СИЕ, в което изрично се потвърждава, че счетоводството на ПК „Ед.“- с. Д. е водено точно и при стриктно спазване на правилата на ЗСч. При приемането на стоката Х.Л. Ш. е подписвал стокови разписки, които са били редовно и точно осчетоводявани в счетоводството на въззивемата кооперация.

Не са представени по делото убедителни доказателства, които съобразно разпределената от съда доказателствената тежест, да оборват тезата на ищцовата страна и да опровергават изводите на съда че не е причинена вреда от липси или че причиняването на щетата не е виновно, доколкото същата се носи от работника или служителя, който е имал качеството "отчетник" по см. на чл. 207 ал.1 от КТ към момента на възникване на липсата. Не се установява и доказва по делото, че липсите не се намират в пряка причинна връзка с поведението на въззивника Х.Л. Ш., че същите не са настъпили през времето през което същият е бил МОЛ при изпълнение на трудовите си задължения, въз основа на валидно възникнало трудово правоотношение с ПК „Ед.“- с. Д.. Не са представени убедителни доказателства, които да провергават и презумпцията за виновност, съгласно чл. 45 ал.2 от ЗЗД. Ето защо въззивният съд намира че предявения иск по чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ е доказан и основателен и правилно е бил уважен от първоинстанционния съд с обжалваното решение. След като е основателен главния иск по чл. 207 ал.1 т. 2 от КТ, правилно е бил уважен от РС ГД и субсидиалния иск за мораторни лихви, сметано от установяването на липсите до датата на завеждане на исковата молба пред съда.

Доколкото правните изводи на първоинстанционния съд и крайния резултат от делото съвпадат с изводите на въззивния съд, следва на основание чл. 271 ал.1 от ГПК, първоинстанционното решение да бъде потвърдено изцяло като правилно и обосновано.

Въззивният съд е намерил жалбата за неоснователна, поради което следва да бъдат възложени на въззивника разноските за пред настоящата съдебна инстанция, като Х.Л. Ш. следва да бъде осъден да заплати на ПК „Ед.“ - с. Д., сумата 300.00лв. разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната съдебна инстанция, съобразно списък по чл. 80 от ГПК, представен по делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2002/08.06.2021г., постановено по гр.д. № 268/2018г. по описа на РС ГД, като **ПРАВИЛНО И ОБОСНОВАНО**.

ОСЪЖДА Х.Л. Ш., ЕГН *****, от с. Д.Д. общ. Г., да заплати на ПК „Ед.“ с. Д., с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление с. Д., общ. Г., обл. Благоевград, представлявана от Г.В.М., сумата 300.00лв. разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната съдебна инстанция, съобразно списък по чл. 80 от ГПК, представен по делото.

Решението на съда подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от връчването му на страните, през ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____